

løb mod Generaldirektøren, hvorved det, som der staar i det paagældende Blad, tilsigtes i Mærkningen af en blodig Ulykke at fælde en Mand, og der tilføjes, at fra den Side vil man meget vagtsomt følge disse Forsøg paa at lade ganske uansvarlige og ukontrolable Indflydelser i Pressen være de bestemmende for Statsadministrationens højeste Poster. Statsbaneledelsen er blevet angrebet for, at den i den Dagen efter Ulykken afgivne Erklæring har skrevet, at ingen af Personalet kunde antages at have vist Pligtforsømmelser ved den paagældende Lejlighed. Det er uhyre vanskeligt, for ikke at sige umuligt, efter en Undersøgelse, foretaget paa een Dag, at fælde en afgørende og urokkelig Dom, saa meget vanskeligere, som jo alle Sind den Gang var betagne af Ulykken, ikke mindst vistnok deres, der arbejder i Statsbanernes Tjeneste og har Interesse for alt, hvad der foregaar indenfor den, tilmed naar Undersøgelsen foretages paa et Sted, hvor selve Begivenhedens Rædsel melder sig hvert Øjeblik for de paagældendes Øjne. Man ser bedst af den lange Tid, som saavel Statsbaneauditøren som Statspolitiet's Chef har maattet kræve til en grundig Undersøgelse, at en længere Tid var fornøden. Det samme gælder for Resten ogsaa om den Undersøgelse, Professor Lütken har foretaget. Det er neppe heller efter Ledelsens Ønske, at den næsten paa staaende Fod har maattet afgive en foreløbig Erklæring. Men desuagtet er dennes Indhold i Virkeligheden paa de afgørende Punkter ikke blevet omstødt ved de senere foretagne Undersøgelser. Og hvad det personlige Ansvar angaar, maa det absolut paaskønnes, at Ledelsen, naar den ved Undersøgelsen ikke har konstateret noget personligt Ansvar, saa ogsaa lader dette Spørgsmaal ligge og har udtalt sig, som den har, idet den henviste til den fortsatte Undersøgelse fra Statsbaneauditørens Side. Thi denne Institution skal være en Retsbeskyttelse for Personalet. Som sagt, naar der ikke er konstateret noget, hvorved et bestemt personligt Ansvar kan paavises, forekommer det mig, at Statsbaneledelsen kun gør sin Pligt ved at henvise Spørgsmaalet til senere Undersøgelse. Derimod er der neppe nogen Tvivl om, at den inderste Aarsag til Ulykken ligger i det Ballastmateriale, Grus i Stedet for Skærver, man har haft. Men det er ingen Hemmelighed, at man indenfor Statsbaneledelsen i adskillige Aar har været paa det rene med det store Fortrin, som Skærveballasten havde fremfor Grus ikke

alene med Hensyn til Sikkerheden, men ogsaa med Hensyn til de rejsendes Behagelighed, og det forekommer mig, at jeg har hørt, at man fra Statsbaneledelsens Side allerede for 4—5 Aar siden har gjort Indstilling til Ministeriet for offentlige Arbejder om at søge en Bevilling paa Finansloven, jeg tror paa 500,000 eller 600,000 Kr., for at man kunde begynde paa at anbringe Skærver som Ballast paa Banelegemet, men Ministeriet har, formentlig af Hensyn til de finansielle Forhold, ikke søgt en saadan Bevilling, og den er derfor ikke givet. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om det ikke forholder sig saadan: Paa Sjællands Odde findes der store Lejer af Sten, der er ganske fortræffelige som Ballast for Statsbanerne, og det forekommer mig, at naar Ministeriet for 4—5 Aar siden var paa det rene med Statsbaneadministrationens Ønsker om en saadan Ballast, havde der været god Grund til for vel nu et Par Aar siden, da Tyskere opkøbte disse Lejer og anlagde en vistnok ret kostbar Havn for Udførselen af disse Sten, fra vor Side at lægge Beslag paa disse Stenlejer og benytte dem til det Førmaal, jeg har tilladt mig at nævne. Ogsaa i saa Henseende kunde jeg ønske at høre den højtærede Minister udtale, om der ikke endnu skulde være noget for Staten økonomisk heldigt at gøre paa dette Punkt.

I Forbindelse hermed vil jeg gentage et Spørgsmaal, jeg i Fjor stillede, men ikke fik besvaret, et Spørgsmaal, som jeg ganske naturligt retter til den højtærede Konseilspræsident, nemlig, om han ikke vil finde det heldigt, at vi her i Landet faar Lovbestemmelser med Hensyn til fremmedes Adkomst til at erhverve Grundejendom her. Saadanne Bestemmelser findes i Norge og Sverige og mange andre Steder. Der kan fremmede ikke erhverve Grund uden Administrationens Tilladelse. Jeg ser ingen Grund til, at vi her skal lade dette gaa, ganske som det kan.

Vi har i de senere Aar haft foreliggende et Lovforslag om Embedsmænds Adgang til Bierhøvd, og der staar i den første Paragraf: Ingen Tjenestemand maa paatage sig eller udføre nogen Bivirksomhed, der er uforenelig med eller egnet til at fremkalde Tvivl om den samvittighedsfulde eller uhildede Opfyldelse af hans Tjenestepligt. — Oprindeligt var det Tanken fra den om denne Sag nedsatte Kommissions Side, at ogsaa Rigsdagsmænd skulde med under den saakaldte Benlov. Imid-